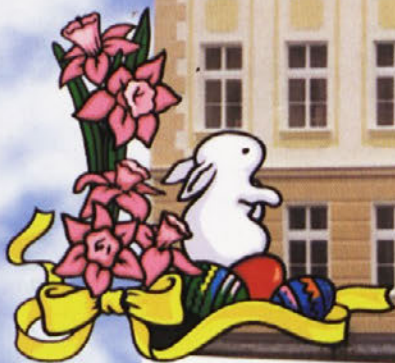

STEZICE

december 1999

UVODNIK

Žal tudi jaz ne morem mimo magičnega in za nekatere zatrašujočega dejstva, da se s svetlobno hitrostjo bliža leto 2000. V vnetih pripravah, da na najboljši način preživimo prihod novega leta, in ob paničnem nakupovanju primernih daril za naše najdražje, se iztekajo zadnji dnevi tega tisočletja. (Mogoče se kdo z mano ne strinja, ampak zame s 1.1.2000 vstopimo v novo tisočletje). Vsi komaj čakamo daril in s tem v mislih, tudi jaz vsem Vam namenjam prav posebno darilo, zavito med vrstice tega, kar sledi.

V trenutku, ko tole berete si iskreno želim, da vsak izmed vas za trenutek zapre oči in pomisli na svoje mesto v univerzumu. Naj vsak pomisli, kaj ga čaka in česa si želi v prihajajočem letu. Saj vem, najprej vam pade na pamet sreča v ljubezni, čim boljše ocene v šoli, priljubljenost v družbi, povišana žepnina, uspešna matura, manj zateženi tastari, čim več dobrih žurk itd...

A je mogoče kdo pomislil, da lahko vse naštetu in še vse, kar vam pade na pamet, strnete v eno preprosto besedo, ki jo razume že majcen otrok, namreč besedo SREČA? Ta je tista, ki jo vsi iščemo in si je želimo; ta je cilj in smisel našega življenja in ne glede na to, kako se počutite v tem trenutku, vam lahko vsem zaupam skrivnost, ki je sama dolgo nisem razumela, ne glede na to, kakšne so ocene v šoli, če vas vaš lubi/a mara ali ne, če vam profesor teži..., sreča se skriva v vas in samo vas. Ključ do vrat uspeha nosite vi in nihče vam ga ne more ukrasti. In če vsi ljudje težimo k sreči in imamo vsi isti cilj, ki je le pozitiven, bi lahko sklepali, da v srčiki svojih duš le nismo tako slabi, kot se zdi.

Zato naslednjič, ko boste obsojali in ocenjevali nekoga, pomislite, kako zelo je podoben vam, da je tudi on samo človek s svojimi prednostmi in pomanjkljivostmi. Kot veste, imamo vsi enako telesno zgradbo, pa tudi naše mišljenje in čustvovanje sta enaka, in če vzamete to v obzir naslednjič, ko boste s kom stopali v stik, vam obljubim, da bodo vajini odnosi takoj bolj topli in iskreni. Če ste pripravljeni verjeti, da so vsa človeška bitja v osnovi dobra in prijazna, potem ste naredili veliko uslugo sebi in svetu, ki rabi pozitivno naravnane ljudi. Ko boste enkrat verjeli v dobroto in povezanost vseh bitij, ste zgradili osnovni temelj za pristno in dolgotrajno srečo, nekaj na kar v tem (pre)hitrem tempu življenja radi pozabljamo. Trenutni užitek še ne pomeni trajne sreče. Pred nekaj dnevi je gospa, ki je kot samohranilka vzgojila 5 otrok, s preprostimi besedami, ki jih je lahko vsak v sebi razumel, izrazila dejstvo, da ne verjamemo več v pravljice. Kaj nam bo najmodernejša obleka, nobel avto in velika hiša, če pa med nami ni ljubezni in pozitivne naravnosti?

Pravljice so utihnile, in če hočemo priznati ali ne, jih vsi pogrešamo, staro in mlado. Čas je, da jih spet obudimo, ne samo na naših ustnicah, ampak tudi v naših srcih. Zato si v teh hladnih, zimskih dneh privoščite kakšno dobro staro Pepelko in obudite vero, da na koncu vedno zmaga dobro.

Veliko SREČE in PRAVLJIC
vam želi uredništvo Stezic.

II 16756

0 2000/4 548

VSEBINA

- maturantski
izlet v španiji 4
- viva la france 6
- aids 8
- človeštvo v tekmi s časom
blue danube 9
- hoteli ste,
poslušajte 10
- aloha, aloha,
havajke so back 11

*Ko je najnevarnejši prostor dom,
najnevarnejša institucija zakon,
najnevarnejša oseba pa partner...*

12

16 ni doline brez gorovja;

18 grozljivka "odločitve"

19 metal

20 nad našimi glavami

21 zgodilo se je 11. avgusta

22 intervju: nude

Založnik in
izdajatelj:
Gimnazija Novo mesto

Glavna urednica:
Barbara Mali

Odgovorna urednica:
Mateja Pečjak

Kreativni urednik:
Silvester Markovič

Skeniranje:
Primož Pincolič
Tilen Šali

Mentorici:
Renata Čampelj-Jurečič
Albina Simonič

Tisk:
Opara d.o.o.

Naklada:
300 izvodov

Leto se hitro bliža k magični številki 00 in ne vem, če jehovci celo ne loščijo svojih čolničkov in s strahom v očeh pričakujejo novega leta. Kakorkoli že, nas pa nikakor ni prestrašila in tako smo člani Stezic spet nekaj skuhalih za vas. Res, da je bilo lani le malo naših zvarkov na meniju, vendar obljubljam, da smo se letos bolj potrudili in vse to le in samo za Vaš užitek. Upam da vam bo teknilo!

MATURANTSKI IZLET

Največji problem maturanca je prostor oziroma kraj oziroma vprašanje kam. Ko se končno določijo cilji, je problem denar, različni okusi in čas. Kako smo rešili te probleme četrtošolci? Zelo težko. Pri izbiranju kraja smo porabili kar nekaj mesecev. Eni so hoteli v Grčijo, drugi v Makedonijo ali Rusijo, tretji v Španijo. Kako smo prišli do Španije? Čisto by the mimo. Po dolgo-

trajnih prepirih smo se odločili za Grčijo, a nam je vse načrte pokvarila vojna na Kosovem. Ker je bilo Jadransko morje zaprto, ni bilo možno iti z ladjo. Vsaj po morju ne. Zato smo se napatili v deželo sonca in sangrije. Šli smo za 8 dni med prvomajskimi počitnicami z avtobusom v obe smeri. Na avtobusu je bilo živahno že od vsega začetka. Gostilna pri Belokranjcu nam je podarila dva velika paketa piva, prav toliko vode in ledene-ga čaja. To zadnje smo skoraj v celoti pripeljali tudi nazaj. Pred španijo smo si ogledali še dve ali tri mesti. Mislim, da v Franciji. Kdo pa je takrat sploh še

mislil na ogled? Mogoče vodička, pa še to ni 100%. Spominjam pa se, da smo na poti zapeli približno 1537-krat Eviva Espanija. Šest dni smo preživeli zelo razgibano in raznoliko. Podnevi smo si v Lloret de Mar-u poblizje ogledovali mesto, plažo. Aktualen je bil shopping, saj je v Španiji poceni vse živo. Pa mrtvo tudi. Ponavadi smo zaradi burne noči prespali zajtrk, potegnili do kosila in se nekako po večerji prikazali svetlobi luči. Nekateri so imeli tudi možnost pokazati svoje skrite talente, kot je recimo medicina. Imeli smo namreč kar nekaj bruh-zabav in dve zviti, obtolčeni in naečeni nogi. En večer pa smo nekateri člani naše posadke kao reševali nekega napol mrtvo-pijanega gospoda, ki se je zvrnil in z glavo udaril v parkirani avto. Čeprav je bilo krvi kot v Chikago Hope, jo je preveliki oboževalec alkohola odnesel le z manjšo rano sredi čela. Naj dodam še to, da je španska policija zelo netolerantna do vinskih bratcev, pa čeprav ti ležijo nezavestni v mlaki krvi.

Bilo pa je še nekaj zanimivosti. Čeprav je imel hotel samopostrežne vse tri obroke, smo 6 dni živeli od pečenega krompirja (pomfri).

Zelo zanimiva je bila tudi dobrodošlica, če si hotel v Aljošino sobo. Takoj na vratih si dobil 0.5 dcl čiste ruske vodke. Zato so bili prepogosti obiski močno odsvetovani, ne pa tudi prepovedani. Kot modni hit so se uveljavili sombrerosi. Ponoči pa smo obiskovali Hard rock cafe-je, enkrat celo diskoteko. Nekajkrat smo si naredili zabavo ob obali na pesku, ko je sijala le luna... Naj dodam še to, da sta bila voda in zrak premrzla, zato se nismo kopali ne v morju ne v bazenu. Razen izjem seveda. En dan smo si

V ŠPANIJI

ogledali Barcelono. In dobili full socialne lunch pakete za kosilo. Videli smo nekaj palač, trgov, katedral in olimpijskih sta-

dionov (dva). Ogledali smo si tudi viteške igre. Tu je bilo full smeha. Sedeli smo na tribunah (seveda ob mizah), gledali, kako vitezi med seboj tekmujejo (in navijali za svojega viteza), pili iz skodelice juho in jedli brez jedilnega pribora piščanca in krompir. Pili smo seveda črno vino, kot se ob svečani večerji spodobi. Kasneje

smo si ogledali flamingo in tudi sami zaplesali. Domov smo se vrnili neprespani, hripavi, a vsi v enem kosu in zelo zadovoljni z minulim tednom. **NASVET:** uporabljajte glavo!!! Pumpanje želodca znese tam okrog 500 DM in ni v sklopu zavarovanja. Če pa se smrtno ponesrečite, bodo vaši ostanki potovali 3 mesece do SLO, starši pa bodo morali za takšno vrnitev odšteti kar 30.000,00 DM. Če ste v tekstu našli kakšne neznane besede, vzemite v

roke slovar tujk ali pa kar enostavno obiščite Lloret de Mar. Pa še to: nikar si preveč ne belite možgančkov kam, kako, kdaj in zakaj. To vzeme veliko energije in volje! Če ste razred, kot se šika, boste feštali povsod z vso dušo in z vsem srcem enako.

VIVA LA FRANCE

Zelo obetavno je v praksi, če človek obvlada kakšen tuj jezik. Ne samo, da si širi svoje obzorje v znanju, ampak omogoča tudi spoznavanje ljudi in njihove kulture. Izleta, ki ga je organizirala prof. Potočnikova, se je udeležilo, peščica dijakov, ki se uči francoščino. Znano je že, da je na naši šoli bolje populariziran nemški jezik...

Izlet je bil organiziran za šest dni med jesenskimi počitnicami, in sicer dva dneva sta bila zaznamovana z vožnjo (iz Slovenije v Francijo in obratno), dva dneva smo preživeli v Burgundiji in dva v Parizu. Odhod je bil v petek, dne 29.10. ob 17 uri izpred novomeške gimnazije. Pot se je kljub kratkim postankom vlekla v neskončnost.

Vendar dočakali smo jutro v Burgundiji. Prvi dan je bil posvečen ogledu kraja CLONY (znana je po cerkvi z velikimi prostorskimi merili; danes so od nje ostali samo še temelji. Cerkev je bila uničena iz preprostega razloga. Ljudje, ki so živeli tam, so potrebovali gradbeni material za gradnjo hiš. Tako je bila imenovana stavba v vsej veličini, lepoti, bogastvu opustošena. Drugače so cerkve v Franciji doživljale »kritična« stanja predvsem v času francoske revolucije (leta 1789). Nato je bil ogled znane burgundunske bolnišnice, imenovana BEAUNE. Značilna je po svoji zanimivo obarvani strehi. V neposredni bližini se je nahajala tudi stavba

MARCHE AUX VINS, katero že ime pove njen pomen. Šli smo na pokušino žlahtne pijače (začuda se tega ni nihče branil!). Zvečer smo šli na večerjo v mesto. Dijaki smo pričakovali, da bomo okusili kakšno francosko specialiteto, kot so npr. polži (rečeno je bilo...), vendar so nas postregli s komercialno hrano; s pomfrijem in piščancem.

Drugi dan smo obiskali mesto DIJON. Ogledali smo si mogočno cerkev VEZELAY (bolj znana kot cerkev Svete Magdalene). Proti večeru smo se odpravili proti Parizu. Občutek je bil izjemen; nekako čaroben, ko so moje oči v daljavi »zaznale« Eiffelov stolp. Še bolj presenetljivo je bilo zreti v daljavo iz griča LA BASILIQUE DU SACRE-COEUR (s cerkvijo). Romantični, predvsem pa pravljичni Pariz v svoji perspektivi in blišču!!

Tretji dan v Franciji je bil ponedeljek, dne 01.11.; dan spomina na mrtve. Da bi vsaj »malo« preživeli ta praznik »primerno«, smo se ob 9-ih zjutraj odpravili z avtobusom na eno od pokopališč v Parizu. Obiskali smo grob glasbenika Jima Morisona. Kritično sem opazovala imenovano okolico in ugotovila, kako je tukaj vse izumetničeno, nenaravno. Grobovi so bili kamniti, železni, skoraj z nobenimi rožami, kaj šele da bi bila kje kakšna sveča! Mogoče sem prehitro sklepala, ker je bilo pač šele jutro in mogoče še ni bil čas »obiskov« (grobov). Pa dovolj o tem!

Sledil je obisk muzeja LOUVRE, v katerem smo si ogledovali razstavljenе zgodovinske dragocenosti oz vire, ki »udejanjajo« človeštvo v preteklosti. Bili so razni kipi (ne razumem, zakaj je bila večina človeških figur brez oblačil) in slike. Lahko smo ogledali originalno sliko Leonarda da Vincija, svetovno znano MONO LISO.

Popoldne smo se peljali mimo Slavoloka zmage, v daljavi pa je bil viden Eiffelov stolp. Zvečer smo imeli več sreče, ker smo vse to videli v neposredni bližini. Povzpeli smo se na znameniti stolp, ki je vsakega po svoje navdušil. Pogled z vrha je bilo zame neverjetno doživetje. Za trenutek se mi je zdelo, kot da imam ves svet pod (svojo) »oblastjo«.

Četrty dan pa je bil namenjen ogledu Notredamske cerkve, muzejske ječe (ki je imela velik pomen v francoski revoluciji) ter Napoleonove grobnice.

Tako smo si ogledali kar nekaj znamenitosti. Moje osebno doživetje je bilo vselej pozitivno. Nikakor se nisem mogla načuditi lepoti, ki jo nudi Francija.

Vedno znova sem bila presenečena in navdušena. Na odlično počutje pa so pripomogli tudi domačini sami. Všeč mi je bilo to, ker so bili razumevajoči v smislu komunikacije v njihovem jeziku. Obljubila sem si, da to ni bil zadnji (kljub temu da je bil šele prvi) obisk v že tolikokrat omenjeni državi. Mislim, da je vsak izlet v katerokoli državo dogodek, ki se ga ne da do popolnosti obnoviti z besedami. Popolnost pa je čas, v katerem se dogodek izvršuje...

Jana Mikec, 2.D

BREZ NASLOVA

Živim korak od raja.

Ujamem trenutek orgazma za rep.

Rep tisočerih mavric.

Jaz sem ti, sem stoletnica brez zob;
jaz sem tip, ki stoji v vrsti za porno revije;
jaz sem glavna zvezda porno revije;
sem v prometni nesreči z zdrobljenimi nogami;
sem v kotlu ljudožercev (svinja, je vroče !);
sem na poroki kraljevega prestolonaslednika;
sem tip, ki se je rodil z enajstimi prsti;
sem otrok, ki še nikoli ni videl snega.
Sem Milošević in vojna mi še na misel ne pride.
Sploh sem ? Kako sploh veš, da si ?

Nekoč pa bom.

Nekoč mi bo vse jasno.

Začutil bom, kaj delam tukaj.
...vedel bom, v čem je užitek,
če komu porineš nož v prsa.

AIDS

ČLOVEŠTVO V TEKMI S ČASOM

Od prelomnice tisočletja nas loči samo še nekaj dni. Vsi se pospešeno pripravljamo na »zabavo tisočletja.« Vsi smo polni nekih načrtov, kako naprej v novem tisočletju. Še vedno pa se ne zavedamo, koliko je mladih, ki mogoče novega tisočletja sploh ne bodo dočakali. Vzrok je »kuga moderne dobe.« Aids. Boste rekli, saj imamo varne spolne odnose, se ne drogiramo, kako naj nas pa potem doleti...

Konec leta 1998 je bilo uradno odkritih 5,6 milijona okuženih oseb z virusom HIV. Najnovejša številka se vrti okrog 6 milijonov. Vendar so na žalost to le številke, ki govorijo o osebah, pregledanih v zdravstvenih institucijah. Po oceni znanstvenikov naj bi bilo okuženih 33,4 milijona ljudi po celem svetu. Vsako minuto se na svetu okuži 6 otrok pred petnajstim letom starosti, da o starejših sploh ne govorimo.

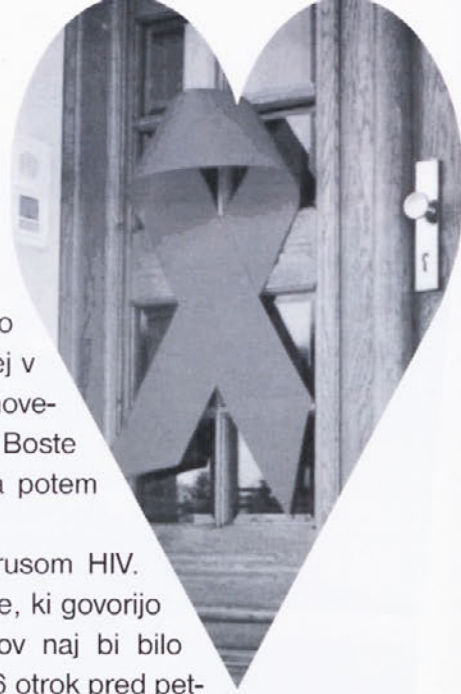
Tudi v Sloveniji je nedavno izbruhnila novica, da med prostitutkami razsaja virus HIV. Dejanska razširjenost okužbe je za enkrat še neznana, zato mediji namigujejo na epidemijo. Sicer pa je bilo od januarja 1986 do konca septembra letos prijavljenih 82 primerov aidsa. Od tega 71 moških, 9 žensk in dva otroka. Večina bolnikov je že pokojnih, tako da živi v Sloveniji še predvidoma 23 bolnikov z aidsom. V tem obdobju pa je bilo prijavljenih še 69, oseb okuženih z virusom HIV, pri katerih se bolezen še ni razvila. Po podatkih IVZ je v Sloveniji razmeroma malo okužb z virusom HIV, predvidoma manj kot 1 na 1000, morda celo samo 1 na 10.000, pri čemer so še vedno najbolj prizadeti moški, ki imajo spolne odnose z moškimi. Med injicirajočimi uživalci nedovoljenih drog pa hitrega širjenja okužb k sreči še ni. Na podlagi genetskih analiz na šimpanzu, ki je bil ulovljen leta 1960 v Gabonu, so ugotovili, da se je virus HIV prenesel iz šimpanza na človeka, in sicer v zahodni Afriki, kjer so se domorodci s šimpanzi prehranjevali.

Odkrili so že nešteto antibiotikov, vendar noben ni stoodstoten. Učinkovitega zdravila, ki bi nas popolnoma ozdravilo aidsa, ni. Obstajajo zdravila, ki nam takorekoč podaljšujejo življenje in blažijo bolezenske znake. Zdravila so izredno draga in ljudje po svetu prodajajo hiše, stanovanja, avtomobile, dajejo celo premoženje, zato da lahko živijo še nekaj let.

V Gvatemali se odvija, kakor so jo imenovali: »Loterija za življenje.« V tamkajšnjo kliniko je farmacevtska tovarna Merck darovala za \$50.000 zdravil. Količina je zadostovala le za peščico bolnikov. Zato so se na kliniki odločili, da bodo žrebali, kateri od bolnikov bo lahko prišel na zdravljenje. Na koncu so na kliniko sprejeli 59 ljudi, okuženih z virusom HIV, za šest mesecev. Prednost so imeli predvsem otroci, ker so zdravniki ugotovili, da lahko zdravijo 3 otroke z enako količino zdravil, kot bi zdravili eno odraslo osebo. In tako se je začela tekma s smrtjo. Po šestih mesecih so zdravniki ugotovili veliko izboljšanje zdravja pacientov, izjema sta bila le dva pacienta. Prvi je svoja zdravila prodajal, drugi pa je jemal samo polovični odmerek, pol odmerka pa je dajal svoji ženi. Vendar so mu razložili, da je to slabše, kot da zdravil sploh ne bi jemal, tako da ga je morala žena potem gledati, ko je jemal zdravila, ona pa je poleg njega umirala za smrtonosnim virusom. Bilo je namreč ugotovljeno, da ko prenehamo jemati zdravila ali pa jemljemo le polovične odmerke, postane virus imun na zdravila. Tako da nadaljnje zdravljenje sploh ni več mogoče.

Počutje zdravljenih pacientov se je zelo izboljšalo, spet so dobili voljo do dela, bili so polni optimizma, dokler jih po šestih mesecih ni farmacevtska tovarna Merck prenehala zalagati z eno, najdražjo, komponento zdravila. Pacienti so se zdravili s tako imenovanim cocktailom, sestavljenim iz treh komponent. Najdražja izmed njih je Crixivan. Pacienti so ga odslej morali plačevati in tako so prodali vse svoje imetje, le da bil lahko še jemali zdravila in živeli še nekaj let.

Drama se nadaljuje, vedno več ljudi je okuženih, vedno več jih umira. Znanstveniki pa mrzlično iščejo zdravilo, ki bi ustavilo to globalno morijo... Jim bo uspelo?

BLUE DANUBE

Konec julija (21.7. - 24.7.1999) je bilo v Passauu zasedanje UNESCO-a. Tema zasedanja je bila Življenje ob modri Donavi, udeležili pa so se ga predstavniki držav, skozi katere teče reka Donava. Ja, človek bi se potem najprej vprašal, kaj ima pri tem Slovenija. Moram priznati, da je razlaga prav zanimiva... Tajnica (vsega je vedno kriva tajnica in ne njeni predstojniki), ki je pošiljala vabila, je namesto na Slovaško poslala vabilo v Slovenijo in ker je Slovenija povabilo takoj sprejela, so bili organizatorji prisiljeni sprejeti tudi nas. Moram pa priznati, da so nas sprejeli zelo lepo in svojo napako takoj priznali ter se opravičili. No, dejstvo je, da jim mi nismo prav nič zamerili, prav nasprotno, še veseli smo bili, saj smo v Passauu preživeli štiri prekrasne dneve.

Naša "odprava" je štela šest članov; pet dijakov (Aleks iz Škofje Loke, Barbara s Ptuja, Mojca ter Špela z Raven in pa moja malenkost) ter naša mentorica Renata z Gimnazije Ravne na Koroškem. Seznanili smo se tik pred odhodom in takoj postali "veliki" prijatelji. V Passauu smo so nas nastanili v hotelu z obliko ladje tik ob Donavi. Ob pogledu skozi okno si si lahko predstavljaj, da pluješ po reki...

Program zasedanja je bil zelo močno natripan in skorajda ni bilo prostega časa, razen ob kosilu ter ob večerih. Naše delo je potekalo v različnih delavnicah (zgodovina,

jeziki, teater, literatura, internet, pedagogika, ekonomija ter umetnost), ki so imele vse skupen motiv - Donava, internet delavnica pa je oblikovala stran na internetu, kjer je opisano delo v posameznih skupinah ter ostale zanimivosti, povezane z zasedanjem.

Jaz sem se odločila za delavnico "jeziki". V naši skupini smo primerjali posamezne jezike držav udeležencev. Kljub temu da tema sprva zveni precej dolgočasno in nezanimivo, smo se ob tem zelo zabavali, saj je naš profesor (voditelj) drugače učitelj na gimnaziji gostiteljici, uporabil zelo zanimive metode dela. Zadnji večer našega druženja je posamezna skupina med vožnjo po Donavi predstavila svoje delo.

"Uradna" jezika na zasedanju sta bila nemščina ter angleščina, no moram priznati, da je prevladovala angleščina, preiskusili smo pa tudi naše znanje nemščine, ki sicer ni ne vem kako bleščeče, a tudi ni tako slabo, da se ne bi dalo komunicirati.

Kljub temu da je bilo naše druženje zelo kratko, smo se zadnji dan s težavo poslovili, saj so zrasla številna nova prijateljstva. Zlasti ob večerih smo ostajali budni pozno v noč in se skupaj zabavali. Čeprav smo si izmenjali naslove, si obljubili, da se nekoč obiščemo, je bilo marsikomu ob slovesu zelo hudo. Če nas ob poslavljanju naša Renata ne bi priganjala, bi prav gotovo zamudili vlak, saj smo popolnoma pozabili na čas...

"Potovanje" v Passau je bilo zame novo doživetje, ki ga prav gotovo ne bom nikoli pozabila, saj sem spoznala mnogo novih prijateljev, mnogo izvedela o posameznih vzhodnih državah, o stvareh, ki se jih ne učimo pri geografiji ter nenazadnje preiskusila svoje znanje angleščine in nemščine.

Barbara, 4.b

Hoteli ste, poslušajte

Pa smo šli. A ne za vedno, zgolj za štiri dni. A kam smo šli? Ja na strokovno ekskurzijo. Zakaj? V meglenem torkovem jutru to ni bilo nikomur jasno, še najmanj pa 80 dijakom novomeške gimnazije.

Verjeli ali ne, toda uspelo nam je, da smo že ob 7.30 zapustili dolensko metropolo ter nadaljevali pot proti Krški kotlini, rak rani Joerga Haiderja ter sotrpinov. Prvi ta pravi "pit stop" smo napravili na Ptujski Gori, arhitekturno-zgodovinski mojstrovini sredi vinskih gor. Teoretično smo se seznanili z vinskimi bogastvom Slovenskih gor. Obilico občudovanja, zanimanja je bil deležen tudi Babičev mlin v Veržeju, volk samotar reke Mure.

Lunch time v Murški Soboti, prestolnici dežele bograča in gibanice. S polnimi želodčki smo si ogledali še Plečnikovo mojstrovino v Bogojini, za konec pa še oblikovali glino v Filovcih. Kaj kmalu bi nam uspel "big deal", ko smo skoraj našo sošolko zamenjali za 10 glinenih loncev. (Žal) neuspešno. "Dolga bo ta nora noč," ta refren smo si prepevali ob nastanitvi v hotelu Diana. Tri zvezdice, OK. Toda obroki pri večerji so bili občut-

no premajhni za hruste iz 4.f. Hvala Bogu za tv ter mariborske žogobrcarje, ki so popestrili mrtvilo Prekmurja, ko so sredi ukrajinskih step porazili četo Valerija Lobanovskega.

Nov dan, novi obrazi, stari dobri glas prof. Šupeta so nas povrnili v kruto realnost sredinega jutra. Bili smo si edini; ta noč je bila definitivno prekratka. Brhka uslužbenka na mejnem prehodu je dodobro popestrila dogajanje na avtobusu, še posebej med osebki moškega spola. Dopoldne smo se ustavili v zibelki Slovenstva Gosposvetskem polju ter v cerkvi Gospe Svete. Stari slovenski pregovor pravi, da prazen žakelj ne stoji pokonci. V ta namen smo Slovenci okupirali celovške fast-food lokale. Nek se vidi raskoš...

Kranjska Gora, dežela Kekca ter Botre Pehte; obdana z vršaci, posejana z mondenimi hoteli, prijazni ljudje. Pa kaj si Ti nor! Ne nisem, temveč lačen. Večerja, da te kap. Da o noči ne govorimo.

Športni zanesenjaki so uživali v mojstrovinah ZZ- Topa, glasbeni fani pa so si poiskali zabavo v bližnjem hotelu. Toda noč je bila spet prekratka. Dodobra so nas predramili šele "jesenske" temperature Mangartskih jezer. Top na ulici. Vojna? BIH? Ne, temveč obisk muzeja prve svetovne vojne v Kobaridu. Nato nas je pot vodila v slovenski Las Vegas; se seznanili s problematiko imena Vipavskega Križa, dan pa zaključili v biseru Primorja, Portorožu.

Zadnji dan je bil razdeljen na dva sklopa. Dopoldne smo se dijaki v lastni režiji potepali po ulicah Pirana, popoldne pa družno s profesorji uživali v lepotah Škocjanskih jam. Go home.

19.10 .. Avtobusna postaja Novo mesto. Potovanje je končano, pot se začne. Pa prav fajn je bilo. Kdo bi si mislil, da je lahko tudi strokovna ekskurzija prijazna do dijakov. Izjema potrjuje pravilo. Nikogar ni več. Odšli smo. Ostali so zgolj prijetni spomini, spomini na štiridnevno ekskurzijo.

ALOHA, ALOHA, HAVAJKE SO BACK

Maja smo se zbrali v Piranu na zasedanju UNESCO klubov Slovenije dijaki, ki smo se potegovali za mesto delegata na bližajočem se kongresu mladih za novo tisočletje, ki se je odvijal od 24. – 29. oktobra na Havajih. Komisija, ki so jo sestavljali dijaki in osnovnošolci, me je izvolila za urednika knjige, ki bi jo pisalo še nekaj mladih v Londonu.

Kakšni Havaji? Kdo gre na Havaje? Takšna je bila moja reakcija, ko mi je prof. Kukčeva povedala, da nas bodo namesto v London poslali na Havaje. Ne spomnim se več, kdo je bil bolj srečen, ona ali jaz.

Dnevi so minevali in že sem se 20. oktobra na letališču poslavljala skupaj z ostalimi srečniki: Lučko Lihteneger, Jano Jarc, Heleno Klajšnek, Matejem Knepom, Žigo Vavpotičem, Mašo Borisov ter Anito Štefen. Nihče še ni mogel resnično dojeti, da gremo... na Havaje.

V Frankfurtu smo pristali z zamudo ter smo se morali resnično podvizati. Pretekli smo letališče in za las ujeli ukranje na letalo za Los Angeles. 15-urni let sem izkoristila za spanec in sanjala o divjih plažah, bujni vegetaciji in romantičnih kočah, kjer naj bi živeli prijazni Havajci. Sen se je v mahu razblinil, ko smo pristali v Honoluluju, ki je vlemesto z 2.000.000 prebivalcev, visokimi nebotičniki in ogromnimi hotelskimi kompleksi; skratka veliko turistično mesto, kjer kot turisti prevladujejo ameriški upokojenci kot da bi obiskala Florido.

Lučko in mene so nastanili pri paru srednjih let z dvema "žvircama": Sammy(5) in Michael (7), ki so nas prišli iskat in nas pozdravili z venčkom rož okoli vratu. Prvi vikend je bil razburljiv, čeprav naju je mučila časovna sprememba in sva se zbudjali ponoči. Ker nisva mogli spati, sva se do jutra smejali šalam na račun Američanov in njihove "kulture".

Organizatorji kongresa so nas popeljali v Sea Life Park, kjer smo поблиže spoznali prenekatero eksotične vrste. Med nekaterimi pa so potekale intenzivne kemične reakcije, proizvodnja hormonov se je povečala in tako so najbolj pridni priložnost za učenje tujih jezikov izkoristili na rock koncertu na plaži, v mesečini...

Kot prostovoljci smo loščili, čistili, barvali ameriško bojno ladjo USS MISSOURI, ki je imela pomembno vlogo v 2. sv. vojni in so Američani nanjo precej ponosni.

V ponedeljek, 24. oktobra, se je začel kongres. Mladi s celega sveta smo se zbrali ter diskutirali o problemih, naših prioritetah, možnih rešitvah ter načinih, kako odrasle opozoriti na naše dejavnosti. V nadaljevanju smo se pogajali, jokali, težili... Končno smo izvolili našo najpomembnejšo prioriteto – IZOBRAZBO. Predvsem smo poudarjali izobrazbo za življenje ter kvalitetnejšo formalno izobrazbo, ki bo temeljila na naših interesih in željah. Poleg izobrazbe pa smo poudarili pomen komunikacije in strpnosti.

Zadnji večer smo imeli gala ples v Sheratonu, kjer so se predstavile različne glasbeno-plesne skupine iz Azerbejdžana, Kandole, Slovaške, Zimbabweja. To mi bilo le slovo od kongresa in mnogih prijateljev, ampak je bil šele začetek začetka.

Preselili so nas (družbo so mi delali še: Tom iz Anglije, Michelle iz Kanade, Anusha iz Zimbabweja, Solveiga iz Litve, Dhruv iz Indije, Renza in Mammen iz Katarja, Morgan iz Mauija, Dominiquo iz Argentine in Adam s Havajev) v milijonarjevo poletno hišo, ki je imela tudi hišo za goste. Poleg tega, da smo obiskovali lokalne rajsko-peščene plaže z eksotično vegetacijo, smo ustvarjali čudovito knjigo imenovano BE THE CHANGE. Mnogokrat so dnevi bili prekratki in smo jih podaljšali v noč, zjutraj pa smo se zbudjali s črnimi kolobarji pod očmi, vendar se je splačalo.

Sploh pa je bilo preveč dogodivščin, da bi jih vse spisala na ta košček papirja, a če bi želeli izvedeti še kakšno bolj "umazano" podrobnost, pocukajte za rokav Lučko ali pa mene in obljubim, da bova radi delili te trenutke z vami.

Aloha, Jelka Fric, 4.D

Ko je najnevarnejši prostor dom, najnevarnejša institucija zakon, najnevarnejša oseba pa partner...

A veste, kako včasih pride sošolec ali pa prijatelj z mrkim obrazom; kako je včasih tako čuden, pa vam sploh ni jasno, kaj za vruga mu je? A se spomnite, kako je včasih mami slabe volje, kako je žalostna, vam pa ni jasno zakaj? Navadno za to krivimo slab dan v službi, slabo oceno, muhasto nprav ali pa rečemo, da je pač tak dan. Koliko pa nas kdaj pomisli, da je vzrok za takšno obnašanje nekaj čisto drugega, dosti bolj resnega in ne le muhasto razpoloženje? Kolikokrat posežemo globlje in se res posvetimo svojemu bližnjemu ter ga vprašamo, čemu to čudno vedenje? Zakaj je en trenutek tako vesel in optimističen, naslednji pa že tako žalosten ali pa tečen in agresiven? Zakaj ima konstantno potrebo po tem, da ukazuje vsem okoli sebe, zakaj je vedno tako tiho kot miška, zakaj se vedno brani, kot da kaj skriva, zakaj ne mara v šolo ali pa hodi s podočnjaki in v istih umazanih oblačilih, zakaj se smeje in joče ob enem????

Ste kdaj vprašali sebe, zakaj včasih igrate dobro razpoloženje, zakaj se včasih skrivate za masko veseljaka in dežurnega komika v družbi, zakaj imate tako slabe ocene, zakaj vas je strah ljubezni, zakaj ne morete zaupati ljudem okoli sebe..., zakaj, zakaj, zakaj,.... Odgovorov je nešteto in jaz vam ponujam enega: nasilje

Tej problematiki je posvečeno letošnje leto in v Sloveniji poteka obsežen projekt boja proti nasilju nad ženskami. V okviru tega smo tudi na gimnaziji temu posvetili precej pozornosti in sodelovali v kvizu na to temo, naša gledališka skupina Audax tabalatum je priredila predstavo o nasilju, potekali so tudi razni seminarji in dijaki so sodelovali v risanju in literarnem ustvarjanju na to temo. Na splošno je bila naša gimnazija eden izmed najbolj aktivnih članov v tem projektu in dijaki so s svojim delom opozarjali na problematiko dejstva, da je v Sloveniji vsaka peta ženska posiljena in vsaka sedma pretepena. Že te številke so grozljive, ker pa ni opravljenih konkretnih raziskav, se govori, da so celo višje. Sodelovanje v tej akciji je tako zelo pomembno tudi zato, ker izkušnje kažejo, da o nasilju nad ženskami na splošno premalo vemo.

Marsikdo se na to problematiko nasilja v družini in še posebej na problematiko nasilja nad ženskami odziva v stilu, da se ga to ne tiče, da je to zasebna stvar. Marsikdo pravi, da si ženska to najbrž tudi zasluži, najbrž preveč zapravlja ali pa ni vestna gospodinja, lahko da premalo zasluži in preveč čveka, mogoče je bila izzivalno oblečena in se je izzivalno obnašala, gotovo pa obstaja razlog zakaj je mož oz. partner z njo nasilen. In da ne bo pomote, tukaj govorimo o psihičnem in fizičnem nasilju, slednje pogostokrat predstavlja le vrh ledene gore zlorabljanja in maltretiranja, ki si ga nihče od nas ne zasluži. Torej vprašanje o tem, ali si ženska tega mogoče le ne zasluži, ali ni mogoče tudi sama kriva za to, kar doživlja, sploh ni diskutabilno. Ali govorimo o krivdi, ko

EKSKLUZIVNO

kdo dobi nalezljivo bolezen? Ali govorimo o krivdi, ko se kdo trajno poškoduje v nesreči? NE! Skušamo jim pomagati in z ozirom na to, kako množično so ženske v Sloveniji zlorabljanke, je nastopil čas, da se nehamo spraševati o krivdi in rečemo NE nasilju ter se raje vprašamo, kaj narediti, da bomo te zastrašujoče številke zmanjšali.

Ne, je rekla tudi naša ravnateljica, ki je gre zahvala za to, da se je naša šola tako aktivno vključila v ta projekt. V bistvu je v njem sama tako zagrizeno sodelovala, da se človeku kar samo od sebe postavi vprašanje...kaj pa če...?

Hecno, da se mi to vprašanje postavi ravno v času, ko je ravnateljica nekako nedosegljiva. Ne preko telefona, ker ni mogoče dobiti njene telefonske, ne osebno, ker mi ne pove naslova, če pa jo pokličeš na staro številko, je kar naprej odsotna. No, končno dobim odgovor na svoje vprašanje...namreč seli se v Črnomelj. Pa me zanima zakaj in po nekaj minutnem omahovanju, me previdno pogleda in mrmrajoče pravi, da pa bi mogoče bil to

primeren čas, da prekine vsa ugibanja in pa tudi, da da vsem ženskam in pravzaprav vsem tistim, ki so zlorabljeni, neko upanje in vero, da jih čaka nekaj boljšega, da niso za vedno obsojeni na trpljenje. Iz njenih ust se rodi njena zgodba in zgodba tisočih žensk, rodi se naslednja zgodba...

» Poročena sem bila z možem, ki je bil alkoholik, vendar drugače zelo ljubeč in skrben človek. Sprejela sem njegov alkoholizem kot bolezen in skupaj z njim hodila na zdravljenje v Vojnik, mu pomagala na vsak možni način, ki sem ga poznala. Skupaj z njim gojila vero in upanje, da bova premagala to prekletstvo.

V tem času se nama je rodila hči Maruša, ki je sonček v mojem življenju in mi pomeni vse na svetu. Žal pa moževo zdravljenje ni bilo uspešno in začarani krog se je ponavljal. Deležna sem bila raznih očitkov, zmerjanj, groženj in psov. Res, da nisem bila prfektna žena in vzorna gospodinja, še zdaleč ne. Bila sem veliko odsotna zaradi svojega dela, ampak si kljub temu zaradi tega še nisem zaslužila takega obnašanja. Saj ni bil takšen vsak dan, le vsake toliko časa, ampak v meni je bila iz dneva v dan tesnoba, kaj me čaka, ko bom stopila skozi vrata doma, kakšen bo?

Bova preživela lep, normalen dan ali bo spet pijan ali bo spet razbijal in vpil? Žalostno, ampak sčasoma sem se navadila na tako obnašanje. Postala sem žrtev, ki je morala ves čas dokazovati, da je nedolžna, namesto da bi ji bila dokazano, da je kriva. Navadila sem se takšnega življenja in občutka nemoči. Tesnoba, verbalne zlorabe, grožnje in razbijanje so postale stalni del mojega življenja, žal pa mi je bilo hčerke, ki je trpela skupaj z mano.

Saj, ko je bil trezen, je bil dober mož in oče, s hčerko sta se zelo dobro razumela, vendar pa ko je pil...ne vem, zakaj je pil...? Mogoče zato, ker nisva problemov, ki so se pojavljali, reševala sproti, mogoče zaradi kakšnega drugega razloga, ne vem. Vem le to, da si z Marušo nisva zaslužili tega, a nisem vedela, kaj naj naredim.

Vedno znova sem nasedla njegovim obljubam, verjela in še zdaj verjamem, da so bili njegovi sklepi in pripravljenost, da bo nehal piti, res iskreni, vendar mu je vedno znova zmanjkalo moči in volje, vedno znova se je uklonil pijači in stanje doma je postajalo vse bolj nevzdržno. Jaz sem iskala rešitev v svojem delu in se do vratu zakopala vanj. Sčasoma pa delo doma enostavno ni bilo več možno, s hčerko nikjer več nisva imeli miru. In tako sem se skoraj pred osmimi leti odločila za ločitev. Enostavno nisem več zdržala in sem morala stran.

Potem pa so se začele njegove obljube, spet je šel na zdravljenje in jaz sem spet verjela, spet sem se vrnila v znano, ker je to nekako najlažje. Človek se vedno boji neznanega in tak strah je težko premagati. Jaz ga takrat očitno še nisem bila sposobna, žal. No, stara zgodba se je spet ponavljala v še hujši obliki. S hčerko sva marsikatero noč preždeli na policijski postaji, kjer sva iskali zaščito in tako sem kakšen večer kar na postaji popravljala kontrolne naloge. Maruša pa se je potikala naokoli in iskala uteho na svoj način, pri tem pa, kot vsak otrok, krivila sebe za očetovo obnašanje. Marsikakšna noč v njenem otroštvu je bila prečuta zaradi moževega popivanja in razbijanja. Delo doma je bilo nemogoče in hčerkinu učenje ravno tako, zato sva obe iskali mir drugje. Maruša je postala dete, ki je sperfekcioniralo igranje srečnega in veselega otroka, ki se je lahko v nekaj minutah prelevilo v kupček nesreče. Vendar pa sčasoma ni več zmogla igranja in občutek krivde jo je spremenil v depresivno, žalostno, izgubljeno dete.

Takrat sem končno spoznala, da tako več ne gre naprej. Če že jaz to prenašam in zmorem živeti s tem, če si nisem sposobna urediti človeka vredno življenje, pa sem vsaj dolžna poskrbeti za svojega otroka in sem se odločila, da grem iz tega najinega skupnega življenja. Bil je že čas.

Tako sem vsa zbe-

gana in zgubljena spet šla od doma in najela garsonjero na Žibertovem hribu. Tam sem pol leta živela s hčerko in sinom iz prvega zakona, vendar pa smo bili precej na tesnem s prostorom in sem se spet vrnila k možu. Že v tretje sem nasedla. Šel je spet na zdravljenje, ki je bilo seveda neuspešno, maltretiranje se je ponavljalo. Maruša je bežala od doma, nikogar od prijateljev si ni več upala povabiti domov, vsak dan se je vsa tesnobna vračala iz šole v strahu, da bo že na vratih ozmerjana. Ni več videla smisla v življenju, bila je obupana. Hladno in zoprno vzdušje v naši družini jo je pripeljalo, do tega, da je poskusila narediti samomor in si je prerezala žile. Hvala Bogu, da ji ni uspelo, vendar pa ji je dokončno uspelo odpreti oči meni. Nikoli ne bom pozabila, ko je rekla: "Mami, če ne greš ti, grem pa jaz." Še zdaj se spominim tistega večera... Pograbila sem najnujnejše stvari zase in za Marušo, nekaj denarja, kup maturitetnih nalog in odšla...

Kaj ti je, deklica?

Multimedijalni donosi akcij
15. 11. - 10. 12.

POVEJMO DANES, DA NE BOMO JUTRI BRALI V ČRNI KRONIKI.

Kaj ti je, dekljc

Odločitev je padla in preselili sva se najprej k mojim sorodnikom, potem pa v Varno hišo, kjer sva bili deležni tudi strokovne pomoči, ki nama je obema precej pomagala. Maruša je nehala kriviti sebe, nehala je nositi breme napak, ki sva jih delala z možem. Spoznala je, da lahko naredi v svojem življenju še tisoče stvari in doseže, kar hoče ne glede na preteklost in probleme, ki smo jih dali skozi. Dobila je novo upanje in tudi jaz sem ga. S pomočjo strokovnjakov sem si spet začela urejati svoje življenje. Odločitev je bila težka, saj sem spet stopila v neznano in nisem vedela, kaj me čaka, a zdelo se je bolje kot tisto neskončno verbalno zlorabljanje, razbijanje, vpitje in psovanje. Končno sem spet imela svoj mir, dobila sem priložnost, da naredim inventuro svojega življenja. Postavila sem si nove cilje. Ko se zdaj ozrem nazaj, mi je popolnoma jasno, da sem morala zadeti dno, da sem morala biti psihično čisto na tleh, preden sem se spet lahko postavila na noge. Tiste apatičnosti zdaj ni več. Ko sem se odločila, da dokončno prekinem začarani krog, me je bilo strah, ker nisem vedela, v kaj se podajam...

V bistvu še sedaj ne vem. Rešila sem en velik problem in zdaj sem si končno našla stanovanje v Črnomlju, vendar pa to s seboj prinaša nove probleme, nove ljudi in novo okolje. Bog ve, kako bo, vendar pa vem, da je bila odločitev prava. To vidim že po svoji Maruši, ki spet postaja veselo, pozitivno, simpatično dekletce. Obe veva, da nama v prihodnje ne bo postlano z rožicami, vendar pa; saj v življenju ni recepta za srečo. Vsak najde svojo, vsak krmari, kakor sam najbolje ve in zna in eni se pač naučimo malce kasneje kot drugi. Jaz sem življenje vzela v svoje roke, ko je strah pred neznanim premagal občutek tesnobe in sem se odločila, da grem, čeprav mi ni bilo najbolj jasno kam. Noč ali dve si že lahko pri prijateljih in sorodnikih, kaj pa potem? Takrat je potrebno, da vztrajaš v svoji odločitvi, vendar mnogi klonijo, občutek, da nimajo kam iti, jih spet požene v naročje nesrečnega doma. Meni je Varna hiša dala možnost in čas, da sem razmislila, kaj si želim, našla sem moč, da po dolgem času spet poskrbim zase in našla sem izhod. Končno!«

Tako nekako se zaključí zgodba naše ravnateljice, vprašanje pa je, koliko zgodb ima popolnoma drugačen konec, konec, ki se konča z objavo v črni kroniki. Nasilje se žal ne zmanjšuje, ker ljudje molčijo in skrivajo. Vsi skupaj pa pozabljamo, da nasilje ni nekaj, kar se dogaja drugim, ampak se dogaja nam vsem in zato si moramo med seboj pomagati.

S tem namenom je bil napisan tudi ta članek in izpovedana ta resnična zgodba, da vsem vam, ki se soočate s takimi in podobnimi problemi, ki se soočate z nasiljem in zlorabami, povem, da niste sami in da pomoč obstaja, le stegnite roko, naj vas ne bo strah. NE pozabite, le odločiti se je treba, saj sreča čaka na vas.

Barbara

NI DOLINE BREZ GOROVJA; NI POTOVANJA, KI MU NE SLEDI VRNITEV!!!

Pravijo, da je najtežji boj bojevati se sam s seboj, premagati samega sebe pa najlepša zmaga. Če to zares drži, potem smo te zmage deležni prav vsi drugošolci splošne gimnazije Novo mesto, kajti planinska tura je bila za nas vsekakor boj s samim seboj, s svojo odločnostjo, zmogljivostjo in samozavestjo.

"Trnova" pot se je za nas pričela 21.09.1999 ob 7. uri zjutraj, ko smo z veseljem v srcu zaradi odhoda daleč stran od zateženih staršev in še bolj zateženega šolskega vsakdanjika zapustili deževno Novo mesto ter se podali v "divjino".

Vožnja z busom je bila prijetna, lahko bi rekla kar božanska glede na "pekel", ki nas je čakal. Nikoli ne bomo pozabili "pregrehe", ko smo na noge nataknili težke gozderje in se podali na 3-dnevni "sprehod". Zadnji trenutek brezkrbnosti, zdravja in navdušenja nad življenjem in okolico (kasneje nam je vse to postalo španska vas).

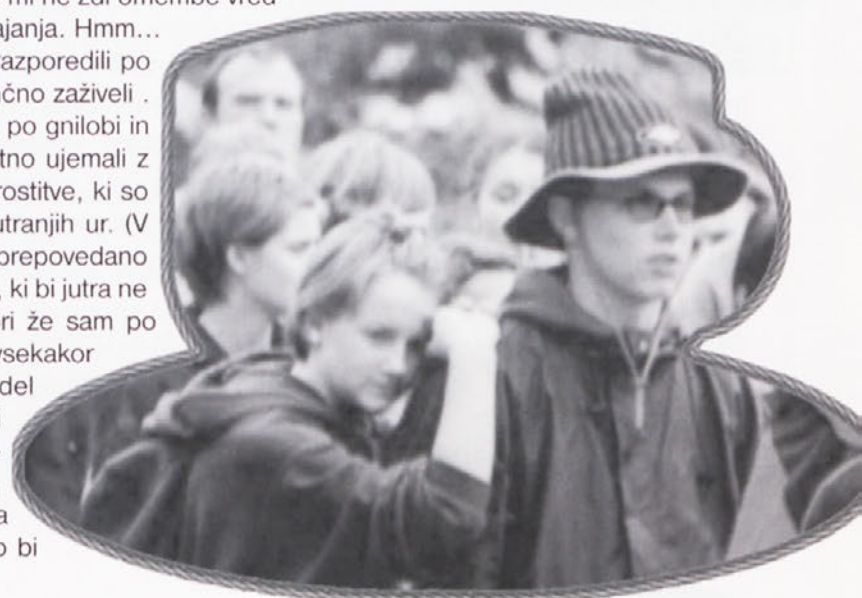
Kaj naj sploh rečem o sami poti!? Mislim, da beseda NESMISEL govori vse! Kot trop nedolžnih ovčic so nas gnali po skalnatih strminah, po soncu in dežju, dokler se nam niso začeli gozderji zarezovati v kožo in tako ovirati nemoteno in normalno hojo. Kakšna je bila naša reakcija na vse to? .. hmm .. hja, eno je gotovo: Nismo ostali ravnodušni! .. o ne, ne! Na tiranstvo smo odgovorili s pritožbami, raznimi žaljivkami in navsezadnje tudi prošnjami, a vse zaman! Naši

tirančki so bili gluhi in slepi. Na vse prepogosto zastavljeno vprašanje; "Čemu vse to?" so molčali. No, splošno gledano. Drugače pa so bili posamezniki.. o ja .. Bila je recimo naša ljuba, domača, najstniška Marinka, ki se je edina trudila (nam primitivcem) v svoji "strokovni" slovenščini in prodornim glaskom razložiti pomen in namen ter nas vsaj za spoznanje pritegniti k stvari.

Poti so bile dolge, strme, dolgočasne in predvsem "izčrpljevalne". Vse pogosteje smo segali po BREZALKO-HOLNIH osvežilnih pijačah in tankali do onemoglosti. Vsi prepoteni, utrujeni, "napunpani" z razno-raznimi tekočinami proti žeji in pa seveda z rekordnimi žulji na nogah smo zmagoslavno stopali v kočice = naše oaze, ki so nam že po prvem dnevu ture postale fatamorgane.

No, da ne bi več utrujala s samo potjo, ki se mi ne zdi omembe vredna, vam še malo predstavim ozadje vsega dogajanja. Hmm...

Na kar so nas kot malocenjene predmete razporedili po sobah in se umaknili v svoje prostore, smo končno zaživelili. Kljub temu da so bile sobe zatohle in z vonjem po gnilobi in umazaniji, nas to ni motilo, saj smo se perfektno ujemali z opisano "okolico". Sledile so ure zabave in sprostitve, ki so se kjub utrujenosti zavlekle vse do zgodnjih jutranjih ur. (V veljavo je stopilo pravilo, da je spanje strogo prepovedano dejanje) Podatek, da ga ni bilo člana "posadke", ki bi jutro ne pričakal brez podočnjakov in glavobola, govori že sam po sebi. Hja ... Jutra !! .. hehe .. jutro so bila vsekakor zgodba zase. Najbolj zabaven in zanimiv del dneva. Zakaj? ... zato ker smo se vedno zbudili v "tujih" sobah - posteljah, s še bolj tujimi predmeti okoli sebe. Kot zombiji smo tekali po kočih, iskajoč svoje "krpice"; smrdljive nogavice in pa še bolj smrdljive ter premočene gozderje. Jutro bi

lahko matematično označila kot zmešnjavo na kvadrat! Dolgo je trajalo, preden smo se (za silo) normalizirali in uredili stanje nahrbtnikov.

No, da bi bila cela štorija vsaj malce bolj za lase privlačna, ne smem pozabiti omeniti naše ljube tirančke. Hehe .. ja no, niso bili ravno nadležni. Vsaj ne toliko kot za svojega delovnega časa. Možno je bilo celo zaslediti kakšno inteligentno potezo z njihove strani, kot na primer: Mirno zadrževanje v svojih prostorih in prepuščanje "odra" divjakom .. ups! .. Dijakom ! ..hehe .. Za to smo vam iskreno hvaležni.

Dogodek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin? ... hmm .. that's easy! ... Mislím, da se bo kar večina strinjala z mano, če omenim plezanje po klinih.

Hehe ... A ste že kdaj zrlí smrti v oči? Ne? .. chak this out ! .. "Viseč" na višini 2000 metrov, držeč se za jekleno vrv in stoječ na železnih (glede vrste kovine nisem 100 % sigurna) klinih, vklesanih v živo navpično steno, pod katero se "razprostira" grozljiv prepad, s težkim nahrbtnikom na hrbtu ... hehe ... Pravgotovo ena izmed izkušenj ki jo bomo s težavo pozabili. No ja, ni tako grozn' kakor zveni .. je še bolj! hehe ...

Aha, pozabila sem omeniti naše tegobe in težave! hmm .. če takole malce bolj premislim, jih niti ni bilo veliko. Presenetljivo, kaj ne? Glede na to, da nas je vodil prof. Majzel! hmm .. Ok, priznam! On je bil še največja naša tegoba in težava! (Prisrčno ga odsvetujem vsem bodočim "turarjem"!)

Vsem tistim, ki jih tak ali pa podoben podvig še čaka, priporočam obisk pri psihiatru (za tiste psihično neuravnovešene) in pa intenzivno meditiranje dva dni pred odhodom! (razlog je več kot očiten) .. hehe .. (se samo šalim)! Naj vas ne bo toliko strah! Se preživi! Drugače pa vam želim, v imenu vseh 2. letnikov, lepo, toplo, sončno vreme, čim bolj udobne gojzerje, malo kamnov na poti in predvsem OGROOOOOOMNO potrpežljivosti ter čim boljše živce (še kako vam bo koristilo). SREČNO!!

Predén zaključim članek, bi se želela od vseh bralcev posloviti še z enim (meni) zanimivim izrekom: "Zgube niso tisti, ki ne doživijo uspeha v svojem cilju, ampak tisti, ki odnehajo, predén ga sploh skušajo uresničiti!"

Sladana Barukčić, 2.D

BREZ PREDSDODKOV

Bil je junak
slovenski nacionalist
v fužinah je čefurje
javno poniževal,
zjutraj našli so ga
v mlaki krvi.
Bil je ubit.

Povedal je naravnost,
kar ga je motilo,
bil je brez predsodkov,
to ga je izučilo.

Bil je uspešen
mlad, a dober odvetnik,
v firmi bi morda
uspel, napredoval
toda ni mu bil všeč sis-
tem,
zato je počasi tonil
kariera navzdol je šla.

Povedal je naravnost
kar ga je motilo,
bil je brez predsodkov
to ga je izučilo.

Bil je nogometaš
slaven, dobro plačan
trenerji vedno imeli
so napake, klube menjal
vsako je sezono,
kmalu ni bil več pomem-
ben,
drugi igralci so sloveli.

Povedal je naravnost,
kar ga je motilo,
bil je brez predsodkov
to ga je izučilo.

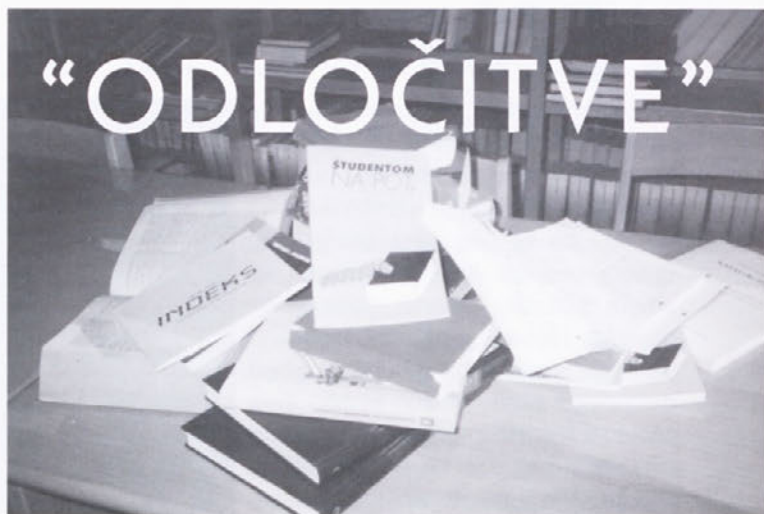
Bil je zabaven
v družbi dokaj zaželen
je znal zabavati ljudi
toda ni se znal
obvladati v neposrednosti
prijateljem postal odveč je
začeli so se ga ogibati.

Povedal je naravnost,
kar ga je motilo
bil je brez predsodkov
to ga je izučilo.

NOVO V KINU:

GROZLJIVKA

Že sam naslov zveni grozljivo, realnost pa je dosti bolj kruta. Mlinski kamen, ki nam visi okoli vratu od dneva številka ena pa do konca Gimnazije. Odločitev, s katero se ponovno soočajo letošnji četrti letniki in s katero so se soočale vse generacije pred njimi, kam oziroma kaj študirati. "Zakaj ravno tja," čemerno sprašuje Francka. "Ali imam dovolj pik," zanima brihtno Tončko. "Me to res zanima," toži polnoletna Fikreta. "A bom dobil s to izobrazbo sploh kakšno službo, in če bom kakšno, bo sploh dovolj plačana..." se sprašuje debeli Lojzek.

A je koga že kaj strah? No grozljivka (kot rada pravi ravnateljica) postaja še bolj scary, ne samo, da si naštetih reveži postavljajo takšna eksistencialistična vprašanja, ampak le-ta pestijo še stotine dijakov na naši ljubi gimnaziji in to iz leta v leto, "jovo na novo". Pri tem ves čas poslušamo že izredno tečno teženje profesorjev z maturo. Od vstopa v gimnazijo poslušamo, da je matura izredno pomembna, težka, da se je treba zanjo ful učiti in da bo le-ta odločila, kam bomo sploh lahko sprejeti. Vse to nakladanje pa je ustrezno zaokroženo z neumnostjo v stilu: matura je zrelostni izpit. Vraga je. Tu je le zato, da nam greni življenje in da nam imajo profesorji vsake toliko s čim težiti. Ampak dejstvo je, da obstaja in da bo obstajala tudi v prihodnje, in če se s tem zaenkrat pomirimo, se lotimo drugega problema. Matura je izredno pomembna, ker bo odločila, ali boš lahko šel na zeleni faks ali ne. Kako se odločiti, na kateri faks se vpisati, pa je za večino dijakov še večji problem kot matura sama. In, ali se profesorji vsaj pol toliko ukvarjajo s tem problemom, kot se s problemom sama mature? NE!!! To so nam pokazale tudi ankete, ki smo jih izvedli v nekaj razredih od drugega do četrtega letnika. Medtem pa bi se dijaki o tem radi "menili", radi bi se s tem problemom ukvarjali, radi bi dobili čimveč informacij in to ČIMPREG. Veliki večini dijakov se zdi četrti letnik odločno prepozen za vse te informacije, saj so že tako pod pritiskom same mature, potem pa se še nestrpnost, panično in zaskrbljeno ukvarjajo s to življenjsko odločitvijo, ki je pri nekaterih nazadnje sprejeta "na vrat na nos". Žalostno! Večina dijakov meni, da bi se o tem morali pogovarjati že dosti prej, saj bi se tako mnogo prej seznanili s pogoji za vpis, lažje bi premislili, se pogovorili o tem, raziskali, kaj jih zanima in predvsem počasi premislili in na koncu sprejeli pametno, ugodno rešitev, ki jim bo prinesla dolgotrajno zadovoljstvo, saj vsi vemo, da so hitre odločitve najslabše, to pa se pogosto zgodi ravno pri odločanju za študij.

In zakaj se profesorji bolj ne posvečajo temu problemu, zakaj se o tem ne pogovarjajo večkrat? To ostaja zaenkrat skrivnost. Mogoče menijo, da bi se dijaki morali sami "pobrigati" in poiskati zelene informacije. Iz ankete, ki smo jo izvedli, je razvidno, da velika večina dijakov to počne, vendar pa se jim to ne zdi dovolj, saj so te informacije dostikrat tudi nejasne in težko razumljive.

Za primer pogledimo samo plakate, ki visijo pred učilnico sociologije. Več ali manj so vsi dijaki opazili te plakate in jih tudi brali, vendar pa jih četrtnina teh plakatov ne razume. Ali smo res tako zabiti ali pa je posredi slabo podajanje informacij in slaba razlaga.

Drugi zelo pereč problem so vpisni pogoji, ki jih 90% dijakov narobe razume in najbolj žalostno pri tem je, da se teh 90% nanaša na dijake četrtil letnikov. Kam to pelje??? Kako naj na podlagi opisane situacije dijaki sprejmejo pametno, premišljeno odločitev, ki bo v precejšnji meri usmerjala njihov nadaljnji tok življenja? Težko, zato zdaj opozarjamo na te probleme brez kakršnegakoli namena, da bi komu solili pamet. V prihodnjem tisočletju se nam obeta tooolko novih, pozitivnih stvari oz. vsaj tako pravijo. Zakaj ne nekaj novosti tudi na tem področju? Sam minister Pavle Zgaga nam je situacijo in prihodnost našega šolstva prikazal v najboljši luči, mu ni kaj oporekat; človek obvlada svoj posel. Eni so mu verjeli, drugi smo pač bolj skeptični, vendar pa kakorkoli že, dejstvo je, da so spremembe na področju obveščanja dijakov o nadaljnjem šolanju potrebne in seveda upam, da se bodo v prihodnosti tudi izvajale.

Tu je že en predlog za novo tisočletje. Ko že vabimo take in drugačne osebkke na šolo, zakaj ne bi nekoč povabili po nekaj študentov iz vsakega faksa in povprašali njih o stvareh, ki nas zanimajo, saj bog ve, da so informativni dnevi premalo, da bi izvedel vse, kar te zanima, poleg tega pa je večina njih izpeljana tako, da vabi nove študente ne pa jih odvrča. Objektivnost je postranska stvar, resnica še bolj, to pa je vse, kar si dijaki želimo, resnice in iskrenosti, tudi če boli.

Konec grozljivke???...neznan

Barbara

METAL

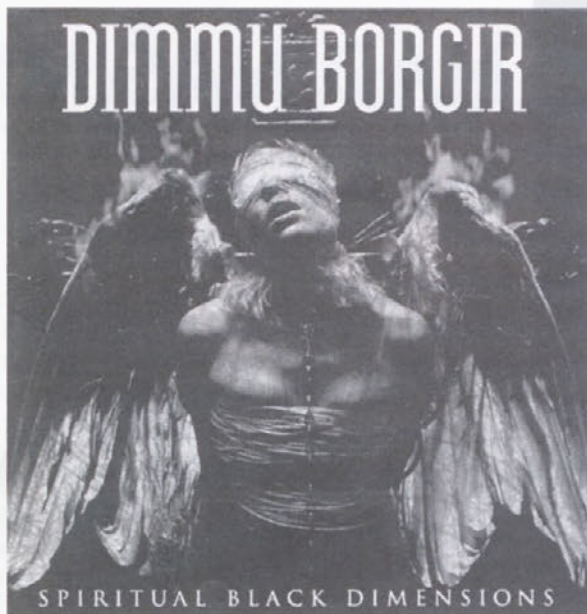
Če greste na internetu npr. pod yahoo.com in vnesete besedo "metal", vam računalnik izpiše mnogo pojmov, med njimi tudi death & black metal. Pravzaprav vam izpiše še celo goro drugih zvrsti, ki pa se jih zdajle najbolj ne spomnim. Vsi ste verjetno že slišal; za to zvrst, vendar pa jo poslušaja bolj malo ljudi. Zakaj, mi je neznano. Dejstvo pa je, da ga naši tastari ne prenesejo, ker gre po njihovem mnenju za eno bedno nabijanje in kruljenje, kjer se člani benda znašajo nad svojimi inštrumenti in nad tujimi živci. Tudi drugi so podobnega mnenja, nas je pa nekaj, ki vemo, da death & black metal ni le kruljenje, ampak nekaj več. No in kaj sploh je?

Priznam, da pri enih bendih res gre le za brezvezno nabijanje in dretje, ker folk pač nima kaj početi in pol se kar neki matrajo in kruljo ko prašiči v svinjaku. Drugače pa zna biti metal glasba kar zanimiva, predvsem za tiste, ki ste jo pripravljene poslušati. No, pa dovolj o sami glasbi. Na vas je, da izberete, ali vam bo všeč ali ne. Na meni pa, da vam predstavim ostale zvrsti metala oz. glavne zvrsti, ker grem stavt, da se večini ne sanja, kolk je vsega tega. No, glavne zvrsti so death, black & gothic metal. Pol je v bistvu še kup drugih, od industrial metala, white metala do raznih kombinacij itd., vendar našete so najbolj znane in pomembne.

Za začetek imamo death metal (ne izgovarja se "def metal" kot nekateri mislijo, ker ne gre za to, da bi bil kdorkoli gluha oz. nem, Buh ne dej.) Ta zvrst temelji predvsem na brutalnosti in agresivnosti, kjer je vse skoncentrirano na moč. Po moje sumo borcem to musko spuščajo trenutke, preden jih spustijo v ring, Tysonu so jo pa itak že zdavnaj prepovedali zaradi zdravstvenih razlogov njegovih bližnjih. Eni menijo, da ti pri taki muski lahko začnejo "ušesa krvaveti" Uff, to pa ni kar tako, zato se raje posvetujte z osebnim zdravnikom, preden obiščete kakšnega od takih koncertov.

Zasedba bendov je čist obična, in sicer bas, kitara, bobni in vokalist, torej so fantje v tem še čist tradicionalni, od ostalih skupin se razlikujejo le po tem, da je en bolj odpulen od drugega. Tukaj ni ravno lepih melodij, so le rifi na kitarah in "dretje" pevca ter seveda dajanje ritma na bobnih (HA, HA). Besedila govorijo predvsem o raznih katastrofah, umorih in podobnem, nikoli pa se ne manjka krvi. Rdeči križ bi imel dovolj zaloga za naslednje desetletje. Zvrst, ki je precej podobna death metalu, je black metal. Ta glasba je za razliko od death metala zelo hitra. (Najbolj odpuleni bobnarji so ravno v black metalu). V bistvu je to lahko že po imenu jasno; ko nekdo umira je to bolj počasni oz. nikol dovolj hitro. Neke hude brutalnosti v black metalu ni, tako da lahko tudi kakšno nežno dekliško uho prisluhne tem ritmom. Zasedba je skoraj enaka tisti v death metalu s to razliko, da se tukaj čedalje pogosteje pojavlja synteseizer, ki ima velikokrat kar ključno vlogo. Ravno zaradi slednjega zna biti black metal veliko bolj melodičen od death metala. Vendar pa počakaj prijateljček, black metal ni tako lep, kot se zdi v tem trenutku, saj velik problem predstavljajo besedila. Ta ne govorijo ravno o rožcah, strtih srčecih in romanci, ampak najpogosteje o hudiču in tudi sama zasedba benda so velikokrat satanisti, (nekateri le zaradi denarja, mnogi pa so čist resni verniki). No in da vas še malce šokiram, vam o satanistih ne bom razlagal, ampak kar preskočil na meni najljubšo zvrst, to je gothic metal, (saj vem, še nkol slišal). No, za vsako stvar je enkrat prvič. Pri gothic metalu gre za resnično lepo glasbo, kjer prevladujejo čustva. Me ja mal sram priznat, ampak jst sm tud tak bul čustven tip. Ta glasba pa zna biti tudi precej romantična za skupne večere v dvoje, velikokrat pa tudi melanholična, predvsem pa zelo ...ja no, lepa pač. Besedila so čisto nasprotje od prejšnjih zvrsti. Gothic metal res govori o "rožcah in vinu", stem mislim, da govori o naravi, vesolju, ljubezni, seveda, če besedila razumemo, saj so največkrat zelo misteriozna in zakomplicirana. Tukaj nam lahko pride prav znanje slovenščine in dobro poznavanje Cankarja, z vsemi tistimi odlagališči metafor. Tuki mam en čist preprost primer za lažje razumevanje; če bi npr. vzel poezijo od Franceta Prešerna in jo spremenili v metal, bi to bil definitivno gotski metal. Zasedba v takem bendu je zelo barvita, saj so poleg standardne zasedbe keyboardi obvezni. Vokal je lahko moški glas, ki poje v bolj nizkih tonalitetah, ali pa ženski glas, ki je navadno sopran (po možnosti operni glas). Lahko pa bend vsebuje ženski in moški vokal in tako v večini dobrih bendov tud je. Torej bi lahko rekel, da ti metalci ne samo gobcajo, ampak tud dajo nekaj na to enakopravnost mož in žena. Dostikrat pa se zgodi, da poleg stalnih članov (od 5 do 7) na albumih nastopajo tudi drugi glasbeniki z drugimi inštrumenti. To so t.i. sezonski glasbeniki (seasonal musicians) in taki potem igrajo razne violine, flavte, klavir ali pa se pojavljajo celo cele godalne zasedbe in kar celi pevski zbori in simfonični orkestri. V tem primeru dobiš glasbo, ki se je z besedami ne da opisat, ampak jo moraš enostavno slišat.

Upam, da so vam zdaj vsaj malce bolj jasne razlike med temi zvrstmi in če so vam, je moja naloga bolj ali manj opravljena. Na vas pa je, da si ustvarite svoje mnenje. Ljudje marsikaj govorijo o metalu, jaz pa pravim le "IT'S THE ARTS"

M.S.

NAD NAŠIMI GLAVAMI

znanka

10 let
že od malih nog
jaz, ti
prijatelja, sošolca.
Spreminjaš se...

kot se spreminjam jaz.

Včasih mislim, da te ne poznam,
da si nekdo,
ena izmed mnogih;
neznancev...

Včasih pa mislim, da te poznam že dolgo
od rojstva in še prej.

Včasih, ko naju pogovori združijo,
le jaz in ti in
nič neznancev.

Rad te imam,
pomeniš mi veliko,
toda premalokrat sva skupaj - sama...
vedno tuji so okoli naju...
Brez tebe in brez prijatelja
sam bi bil na tem svetu.

JOEY, 2.r.

Naša šola je še vedno nova in lepa bi nekateri rekli, češ da še vedno stoji in kljubuje času lepša, kot je kdaj koli bila. Pa je temu res tako?

Bližji pogled v zakulisje šole nam ponuja drugačen vpogled. To so izpostavili tudi na nedavni konferenci, kjer so razpravljali o splošnem uničevanju šolskega inventarja, o problemu kadilcev, ki kljub košem in odrejenemu prostoru, kamor lahko zahajajo, še vedno uspejo pustiti ogorke na vseh možnih krajih, dotaknili pa so se tudi čedalje bolj perečega problema trave na naši šoli.

Naša šola je bila v mnogih ozirih zelo tolerantna do dijakov, še posebej glede kajenja. Naj omenim, da je, kot mnogi že veste, to z zakonom prepovedano, in da je samo od dobre volje šole odvisno, kaj bo glede tega storila. Kazni so visoke, mi pa izkazujemo hvaležnost s tem, da puščamo cigaretno ogorke po celotni vhodni strani. S tem nočem reči, da bi kajenje morali enostavno prepovedati, sem čisto za svobodno odločitev posameznika, sploh pa bo kaj takega bilo težko izvedljivo. Pač pa se pričakuje, da pokažete vsaj malo razumevanja tudi z vaše strani.

Nadaljna točka reda je uničevanje šolskega inventarja. Šola je na novo obnovljena šele dve leti in če je ne bomo pazili, bo kmalu spet potrebna obnova. Najbrž ni treba omenjati, da sem spada tudi bolj ali manj pomanjkljiva higiena na straniščih. Z nekaterih se že na hodnikih čuti neprijeten vonj, mnogi wc-ji pa tudi puščajo in po nekem čudu se tega ne da ustaviti, četudi jih poskušajo redno popravljati.

Zadnja točka pa je bil vse večji problem trave na naši šoli. Najbrž sami veste, kaj je dobro za vas in kaj si dovolite početi, vendar pa določene stvari ne sodijo v šolo in meje potrpežljivosti, ki jih ima šola, se počasi bližajo h koncu.

Očitno bo treba malce pritisniti na šolsko dijaško skupnost.

Zato pamet v roke in poskušajmo rešiti te probleme, kar se da hitro, saj nima pomena, da bi si oteževali situacijo. Kako gre že tisto, nekaterim ponudiš prst, vzamejo pa roko.

ves ta čas

Pogledam ti v oči,
iskrivo in smejoče
kažejo mi pot, ki vodi
v dušo in srce,
ena izmed dveh si,
ki poznam jih še.

Srečen sem, da je
na svetu še nekdo,
ki zaupam mu lahko,
vesel, da si to ti,
prijateljica, znanka
že iz otroških dni.

A oči sem imel
zaprte
dolgo časa, predolgo
nisem videl, kaj si,
med tuji nisem vedel,
kdo je in kdo ni,
sedaj sem se zavedel.

Nihče me ne razume,
tudi včasih spreva se,
pa kljub temu nisem sam,
poklical bi te, ti
povedal, kaj pomeniš mi:
vesel sem, da te imam.

JOEY, 2.r.

Zgodilo se je 11. avgusta

Preživljamo poletje na morju, ko naenkrat zazvoni telefon. Peter pokliče in pravi: »Ti, a bi šli na mrk?«
»Kakšen mrk nek', najbrž se je teb' zmačilo!« sem odvrnil. Hitro se spomnim, da misli na sončni mrk, in ugotovim, da Peter misli resno.
»Koliko nas pa bo?«
»Kakšnih šest, sedem.« mi odvrne.
»Ja, kam pa?«
»Ja, na Goričko,« pravi. Spregovoriva še par besed in se zmeniva, da ga pok-

ličem kasneje.

In tako je naš dopust na morju trajal le nekaj dni. Odpotovali smo domov, da bi naslednji dan odpotovali na Goričko. Celo noč in še zjutraj je lilo kot iz škafa.

Pokličem Petra: »Ti, a bi vseeno šli?«

»Ja, pejm, bomo šli pa na izlet, na prekmursko gibanico.«

No in začele so se priprave. Najprej je bilo potrebno pripraviti vse za Domna. Nato sva prišla na vrsto tudi midva z Andrejo. Očala za gledanje sonca in fotoaparata s posebno folijo na objektivu so bili v trenutku pripravljeni. Saj drugega pa že ne rabimo, sem si mislil. No, Andreja je hitro od nekje potegnila par sendvičev, pijačo in smo šli. Še vedno je lilo kot iz škafa. Seveda smo vsi upali, da se bo

vreme izboljšalo. In res. Bolj ko smo se približevali cilju, lepše je bilo vreme. Na Goričko smo tako prišli med prvimi, zasedli najboljše položaje in čakali na začetek. Počasi so kapljali tudi drugi navdušenci sončnega mrka. Z neba so počasi izginjali oblaki in zasijalo je sonce. Fotoaparati in očala so bili pripravljeni in sončni mrk se je lahko začel. Nestrpnost smo dočakali trenutek, ko se je luna prvič dotaknila sonca (prvi stik). Očala so bila na nosu in fotoaparati so bili že vneto previjali film naprej. Navdušenje je bilo veliko. Bolj ko je luna prekrivala sonce, lepše je bilo. Dogajanje so motili le prihajajoči radovedneži, ki pa so si prišli pogledat le popolni mrk, dogajanje pred tem pa jih ni zanimalo. Naenkrat opazimo, da naša telesa puščajo čedalje manj ostre sence. Izza hrbta se nam je začelo temniti, pod nogami pa nam je zapihal hladen veter. Kot v grozljivki, smo bili vsi enotnega mnenja. Napetost je naraščala, ko je bilo sonce skoraj že popolnoma prekrito. Tudi ptice

so utihnile. Dočakali smo ga. Sneli smo očala in opazovali, kako sije sončna korona. Pokazali so se tudi Bailyjev biseri, ki so opazovanje še polepšali, razen za najmlajšega opazovalca, ki je popolni mrk prespal. V popolni temi smo tako dobro minuto strmeli proti soncu. Fotoaparati so bili brez folije in se je pridno trudili narediti čim več posnetkov. Po dobri minuti je izza lune prišlo prvih nekaj sončnih žarkov, ki pa so vztrajno potiskali luno v stran. Na tleh so poskušali posušiti roso. Sončni žarki so bili močnejši in močnejši in naše oči so spet potrebovale očala. Na hitro smo si izmenjali občutke, pri tem pa so nas zmotili bližnji opazovalci, ki so že začeli pakirati. Vztrajno in z navdušenjem smo si pogledali sončni mrk do četrtega stika, ko je luna zapustila sonce. Od navdušenja nismo opazili, da smo na travniku ostali sami. Tudi mi smo se počasi pobrali, vendar ne domov. Izlet smo zaključili s potepanjem po Prekmurju, od navdušenja nad vsem pa čisto pozabili na prekmursko gibanico. Morda pa bomo šli na gibanico ob naslednjem sončnem mrku v Sloveniji, leta 2081. Za vse tiste pa, ki ste mrk zamudili, priporočam, da leta 2002 odpotujete v južno Avstralijo ali južno Afriko. Morda pa se vidimo.

Udeleženci: najmlajši Domen, Andreja, Gregor in prijatelji Peter, Polona, Jaka in Ambrož.

Gregor Mohorčič

intervju

GLAVNI V MESTU

NUDE

Veseli Štajerci...Oni so team...Oni so zakon ...Oni so glavni v mestu (Celju in Novem mestu?) ...Oni so Nude. Včasih se jim zrola... zanje je vse d bes, iz pekla pa jih samo en korak loč' nazaj v raj ... Primož, Boštjan, Luka, Gaber in Tošo, že vedo zakaj! Vsak je po svoje superstar!

SUPERMARKET - njihov drugi CD, je res facn!! Poleg velikih poletnih hitov, kot so **Šiz d bes**, **Rola**, **Pepelka**, **Vesoljka**, ... pa so nam fantje s pesmima **Iz pekla v raj** in **Pri vodnjaku** pokazali še svojo resno plat.

No, pa še nekaj osnovnih podatkov o skupini...

Zasedba:

- Boštjan Dermol, 22.3. 1976, glavni vokal, Pravna fakulteta v Mariboru
- Gaber Marolt, 7.4. 1976, bobni, Ekonomska fakulteta v Ljubljani
- Primož Pogelšek, 20.4. 1975, bas kitara, vokal, Ekonomska fakulteta v Ljubljani
- Luka Umek, 10.10. 1977, kitara, sint, vokal, Fakulteta za arhitekturo v Ljubljani
- Teodor Amanović, 1.9. 1979, solo kitara, Srednja šola za elektro, 4.letnik

Kot vidite, so zelo zaposleni s šolo, ampak vzeli so si čas - za nas, in odgovorili na nekaj kratkih vprašanj...

· **Odkar ste postali »popularni« kot Celje po svoji zlatarni J, ste glavna atrakcija v Sloveniji.**

No, vsekakor nas (oz. Boštjana - kot frontmana) prepoznajo po celi Sloveniji. Nekje bolj, nekje manj. Nekaterim smo všeč, drugim spet ne. Je pa res, da je Zlatarna Celje propadla - upam, da z nami ne bo tako.

Z nastopom v Marofu ste res zažgal! A boste v teh zimskih mesecih še kaj prišli na Dolenjsko?

Bomo videli. To je stvar povpraševanja. Je pa

povezano tudi s prodajo CD-jev. Ker smo na tem območju prodal premalo plošč, nam založba ne pusti igrati tukaj. Upamo, da se boste potrudili!

A še vedno vadite v celjskem zaklonišču? Kaj bi nardil', če bi folk uletu noter zaradi vojne?!?

V teh dneh smo si priskrbeli nov prostor za vaje, tako da se selimo na zemljo!!! Po sedmih letih!

V primeru vojne bi bilo ljudem vseeno bolje zunaj, saj so zaklonišča vlažna še od lanske poplave, ko pa imamo vaje, je pa notri tako glasno, da ti še dva dni piska v glavi!

Ja tud' vi ste bli mladi.....no, sej ste še!
...pa ste 'mel velik problemov ... pa kakšno
štorijo ste pogruntal'... Kakšna zanimiva zgod-
bica?

Teh zgodb je enostavno preveč ! Lahko bi jih izdal
v 100tisočih nadaljevanjih... Vsaka pa je zanimiva
na svoj način – za nekatere pa tud' ni dob'r, da
pridejo v javnost!

In kje ga boste žural' za leto 2000?

Silvestrovo bo delovno, saj imamo kar dva kon-
certa in sicer v Ljubljani in v Laškem. Točno ob pol-
noči pa bomo nekje na avtocesti pred Celjem.

Ja, srečno novo leto v avtu!

in še nekaj odštekanih.....

**Kaj menite o uparjalnikih? So vam kdaj ovi-
rali pot na koncerte?**

Na naše veselje niso. V tistih dneh smo jih imeli na
drugih koncih Slovenije, tako da nas niso ovirali po
cesti!

**Koliko štoparjev povprečno poberete na
cesti "od Celja do Žalca"?? (za tiste, ki ne veste,
to je tudi naslov njihove pesmi iz prvega CD-ja -
Predigra)!**

Odkar so nam zgradili avtocesto, se proti Ljubljani
ne vozimo več čez Žalec. Žal... Štoparjev pa ne
pobiramo veliko, ker imamo vedno tako naložene
avtomobile, da ni prostora. Smo pa enkrat pobrali
eno štoparko, ki je potem z nami v avtu igrala
tarok. Ampak to je pa že druga zgodba...peljali
smo se proti Šmarju, to je proti vzhodu. Se pravi v
drugo smer.

A vam ta šifra kaj pomeni – CE 22-18K?

To registracijo je pred leti nosil legendarni OPEL
KADET diesel, rjave barve, imenovan JANI, na
katerega je sredi Novega mesta padla ogromna
veja in mu ubila sprednje vetrobransko steklo! Ni
lahk!

**Hej, Boštjan, a se boš pojavil kdaj, nekje,
čisto tu... z razpuščenimi lasmi?!**

Pustimo se presenetit...

No, pa nam povejte še kaj po štajersko...

Kwa zej kej?!? Kwa kej rihtate na Dolenskem? Naš
bjend u Cjelu spi, je (se hrani) ali pa vadi.
Toti Štajerci!

.....in kaj vam, dragi sogimnazijci,
svetujejo Nudi ob letu 2000.....

Naj vas prelom tisočletja na zmoti preveč pri učen-
ju!! Vsekakor pa vam vsem želimo veliko uspeha in
skupnih besed s profesorji!

IZ PEKLA V RAJ

*Čas se je ustavil
v oknih sive, puste ulice
pozabljeni obrazi
nemo v svet strme.*

*Ne ozri se proč, ko mimo greš,
besedo reci vsaj.
Življenje je obstalo.
Nihče ne vpraša kdaj.*

*Hej, hej - daj, daj,
nekdo želi ti nekaj reči,
obrni se, poglej nazaj.
Hej, hej - daj, daj,
le en sam korak potreben
iz pekla je nazaj v raj.*

*Preveč teh zgodb je žalostnih,
preveč je teh solza,
prebiješ se iz dneva v dan,
v noč brez upanja.
Morda te jutri več ne bo,
umrl boš z nočjo,
vse bo izgubljeno,
vse pozabljeno.*

Več podatkov o skupini NUDE najdete tudi na
spletni strani : www.zaslon.si/nude

m.k.m.

KOLENDAR GENERALI ali "KAR PO DO"

Padla je ideja. Kaj pa, če bi se malo spomnili, kaj se je lepega letu? No prav, smo rekli, da vidmo, kaj se da narediti. No, za tisto da je bilo dogodkov ogromno. Od tega, da si zjutraj vstal in odtaval v kopalnico, do tega, da si ob zajtrku prebral časopis, pa še bi lahko naštevali. No, saj se samo hecam.

Kaj bi vam v bistvu lahko napisala o skoraj preteklem letu? Praktično to, da ko so bojevali vojno na Kosovu, smo bili tudi v našem razredu bolj ali manj sovražno nastrojeni. Po dolgih bitkah in pogajanjih smo se le s težavo pristali pri Grčiji, potem pa so nam odvzeli še ta majhen košček Jadranskega morja. No pa smo se presenetljivo hitro zedinili za Španijo. Kaj se je potem tam dogajalo, je bilo podobno vsem reprizam maturantskih izletov, le da je bilo še boljše.

No in kaj je novega v Podgurju? Ženske so že iz prazgodovine znane po nabiranju, zato rade obiramo. Iz neuradnih virov smo izvedeli, da v vseh bioloških učilnicah, ki pogrešajo okostnjake, na pomoč lahko pokličejo Jenifer Aniston, kajti po novem se ji dajo prešteti rebra- tudi s prostim očesom. Kot zaprisežena kokoš je samo perutnino.

No, zdaj pa res vpogled v Podgurje. V 4. e smo odkrili dva zamaskirana heroja. Punci sta sicer v redu, vendar ju ne trepljajte po hrbtu, kajti odpadli jim a bosta faci.

Medtem ko 4. letniki zmrzujejo na prepihu, se prvi grejejo v elitnih predelih garderobe. Po eni strani je to popolnoma razumljivo, saj fazanke nimajo dovolj poguma, da bi nakradle dovolj blaga, zatorej se dijaki, za bolj ali manj - predvsem slednje, oblečene fazanke, lahko zahvalijo slabemu ekonomskemu položaju njihovih staršev ali pa tudi ne. Dejavnikov je več.

Oseba, ki prisega, da se hrani, ne s krvjo, ampak s sramotnimi škandali na naši šoli, je povedala, da te Stezice ne vodijo nikamor, in da vsaka nadaljnja beseda lahko ogrozi njeno anonimnost.

Naš dragi dolgoletni filozof pa po dolgih letih še vedno živi v zablodi, da misli in torej je. Rad spodbudi svoje dijake, češ da so borni, mršavi, manjvredni, leni, nemisleči huligani. Evo, zgleda že tako.

Naslednja tarča, naš dragi slavist, pa prešerno vihra v svoji mladosti po šolskih hodnikih in se na vse konce in strani smehlja, odkar, pregnan od nevhvaležnih (m)učencev, je odkril ponovno pomlad. Profesor ponovno brsti.

Razdvojena osebnost, ki s cekarjem v roki na eni strani opozarja na svojo gospodinjsko plat, na drugi strani pa z aktovko v roki sporoča: "Možje, vsi v Dolenjko al pa Štajerko, nikar pa v Belokranjko, kajti kvaliteta se drago plača."

Potem se človek vpraša, kam plovejo naši pljunkki?

A ste vedeli, da imajo ženske obline oči? Vanje, med pogovorom, vedno strmi profesor, ki je večkrat, med pohodi, viden v rozasti trenirki. Očitno mu bolj ugajajo feministični modni dodatki.

No, pa da ostanemo pri pljunktih - dijaki 4. d so specializirani za medsebojno izmenjavo sline. Če bi organizirali tekmovanje v tej nadvse kulturni izmenjavi pljunktov, bi definalno odnesli prvo mesto; to pa bi jim zagotovilo naslov "kurbl razreda", ki jim ga nekateri že sedaj pripisujejo. No, saj s tem, da se imajo med seboj radi, ni nič narobe, vendar le do ene meje..., da ne bomo kmal slišal, da plezajo kar en čez drugca. Sporočilo za 4.f: preselili vas bomo v vaš naravni habitat, habitat sisarjev - v ekonomsko šolo. Kot poslovilno darilo bo vsak prejel brezplačni slinček.

Če se še lotimo povezanih nebotičkarjev 4.a, ki so navezani en na drugca ko muha na iztrebek, lahko povemo le eno, boys get real. Če bi bli res tok lepi, kot mislite, da ste, bi kemične reakcije potekale malce drugače, trenutno pa še vedno sledijo standardnim zakonitostim: brez elektronov ni reakcije. Da pa sploh ne omenjamo nekaterih čelavih članov te skupnosti, ki bi za svoje vzletne steze potrebovali lasni vsadek in pa tistih "dečkov", katerim še zdaj, zaradi neznanih vzrokov, ni uspelo zmutirati. Torej rešitev za vas: Odvržite pavje perje in končno Grow up!!

Da pa ne pozabimo naših najljubših, najbolj učenih, inteligentnih, pametnih, fizikalno-kemično-matematično nadarjenih članov 4b. Ta folk res nima življenja. Če smo prej omenjali, da je naravni habitat 4.f sisarska ekonomska šola, potem je naravni habitat 4.b grobnica. Grki bi bili takih vedočih osebkov v svojem Hadu najbrž veseli, al pa tud ne, ker bi jim najbrž pokvarl vs žur.

Ko omenjamo že žur, so tukaj naši stigmatizirani, povzdignjeni, izolirani travarji (kot jim radi rečemo med prijatelji) 4.c. Kot se rado sliši med profesorji, so res neznosni in takoooo prekleto čudni. Najbrž bi jim NLP kar ustrezala. No, pa ne bodimo prestrogi, če že govorimo o selitvi 4.c v NLP, potem mormo preselt še pol šolskega smetnjaka. Ker pa so stroški za kaj takega preveliki, kljub bogatemu donatorskemu skladu, selitev ne bomo izvedli, ampak vas za teh nekaj mesecev še puščamo v gimnazijskih prostorih, pol boste pa itak, HVALA BOGU, sami šli.

No, pa brez zamere. Srečno 2000 in veliko sprememb v prihajajočem letu!!!!